

מכאן חזר בו רש"י

בבבא קמא, בפרק שני,
 ישנה מחלוקת בין שני תנאים:
 רבי יהודה סובר ששור נעשה מועד בג' ימים,
 ורבי מאיר סובר – בג' פעמים.
 את רבי יהודה מסבירים האמוראים בגמרא,
 אב"י ורבא – ולכל אחד סברא:
 לפי אב"י "תמול" – יום אחד, "מתמול" – תרי, "שלושם" – תלתא,
 "ולא ישמרנו" – לנגיחה ביום הרביעי אתא.
 ולרבא "תמול מתמול" – חד, "שלושם" – ליום השני נחשב,
 "ולא ישמרנו" – נזק שלם משלם מעכשיו.
 רש"י על דברי רבא כותב בפירושו,
 בנגיחה שלישית – נזק שלם עליה חייב.
 וכך לאורך כל בבא קמא רש"י כותב,
 ששור מהנגיחה השלישית – כמועד מתחייב.
 והנה במסכתנו, בתחילת 'חזקת הבתים',
 הגמרא לומדת משור מועד, חזקת ג' שנים.
 ורש"י במקום, לתדהמת כולם,
 אומר, ששור בנגיחה שלישית משלם כמו תם!
 אלא כותב התוספות, שצריך להגיד,
 שחזר בו רש"י ממה שפרש תמיד.
 אך אם כך הדבר נשאר לנו להבינה,
 בין אב"י לרבא – מה הנפקא מינה.
 אלא אומר התוספות שביניהם אין הבדל בדיון,
 רק בשאלה מאיזה פסוק את דברי ר' יהודה למדין.
 ולר' עזרא⁶ בין רבא לאב"י נפקא מינה דינית:
 כאשר ביום השלישי היתה גם נגיחה רביעית.

יגאוי רוצבאוי

¹ כג, ב

² ד"ה "ולא ישמרנו האידנא"

³ דוגמאות: ל, ב - ד"ה "ישמואל אמר", מא, א

⁴ כח, א

⁵ ד"ה "לא מיחייב"

⁶ ד"ה "אי"

⁷ "משמעות דורשין איכא בינייהו"

⁸ ובב"ק כג, א תוס' ד"ה "ולא" גורס: "ר' עזריאל".

⁹ לפי אב"י לא חייב נזק שלם על נגיחה זו ולפי רבא חייב.